Yavuz Değirmenci

Mezar Taşları

Can çıkar bedenden, kalmaz dizde fer
Musalla da başlar meçhule sefer
Topraktan yatakta tek kişilik yer
Biten bir zamandır mezar taşları

Anlatır maziyi, anlatır dünü
Onca yaşayanlar nerede hani?
Sessizce konuşur eskiyle yeni
Gizemli romandır mezar taşları

Bedenler terk etmiş köşkü, sarayı
Nebi gerçek mekân kılmış burayı
Geride kalanlar bekler sırayı
Hüzünlü limandır mezar taşları

En önden ayrılır dört tekbir sükûn
Boğazlar düğümlü, duygular meftun
Dillerde helallik, gönüller mahzun
Yürekteki gamdır mezar taşları

Gelince son tayin bakılmaz yaşa
Mecburdur yolculuk, az ve çok yaşa
Yazarlar adını bir mermer taşa
Gözlerdeki nemdir mezar taşları

Sevabı, günahı örter bir ak bez
Sonsuza yolculuk, yumuludur göz
Kimi genç, ihtiyar, oğul veya kız
İnce bir elemdir mezar taşları

Şu çoban İsmail, şu Haşim ağa
Sırt sırta vermişler olmuşlar çağa
Topraktan gelmişler dönüp toprağa
Gömülmüş kalemdir mezar taşları

Kiminin zamanla silinmiş ismi
Kimine çizilmiş bir lâle resmi
Belki şu yad, yaban belki de hısmı
Bir sırrı kademdir mezar taşları

Künyeler boyunda adı yazılı
Asker gibi dimdik taşa kazılı
Hüma kuşu gibi gönlü sızılı
Maziye selamdır mezar taşları

Adım anıldıkça sarsın bir hüzün
Hatıramdır sevgi, cefamdır füzûn
İnsanlığım varsa üstüne yazın
Bir kutlu kelamdır mezar taşları

İmanlıya ölüm bayram sevinci
Fakir Yavuz ne ilk ne de sonuncu
Gâh tahta parçası, gâh mermer inci
İbret-i âlemdir mezar taşları